

SEIWAY. TYMÄIS- PELI

markku
karpio

TAMMI

**SELVÄY-
TYMMIS-
PELI**

**markku
karpio**

Kustannusosakeyhtiö Tammi • Helsinki

Kiitokset Suomen Kulttuurirahastolle ja Valtion kirjallisuustoimikunnalle apurahasta, Utö Havshotellille työhuoneesta ja Sennu-tädille rauhallisesta kaupunkiresidenssistä sekä Angela M:lle ja hänen isälleen palovamma-asiantuntemuksesta.

Romaani sisältää seuraavia sitaatteja:

s. 5 Haruki Murakamin teoksesta *Kafka rannalla*, suom. Juhani Lindholm.

s. 23, 24 Grimmin veljesten sadusta *Hannu ja Kerttu*, vanha suomennos.

s. 32, 140, 253 Neil Youngin laulusta *Heart of Gold*.

Heart Of Gold

(Neil Young)

© Silver Fiddle Music/Misty Music AB

Printed by permission

Kansi ja ulkoasun suunnittelu: Laura Lyytinen

Teksti © Markku Karpio, 2014

Painettu EU:ssa

ISBN 978-951-31-7753-9

Todellinen maailma
haihtuu hitaasti kuin
elokuvan häivytyksessä.
Olen yksin,
tarinan maailmassa.
Parasta mitä tiedän.

Haruki Murakami: *Kafka rannalla*
(suom. Juhani Lindholm)

1

OSKU

Minä olen paketti. Tajuttomaksi huumattu paketti, joka ei kuule, näe tai haista mitään. En tunne kipua, en kylmää enkä kuumaa. Se on kai minun tilanteessani hyvä asia. Ehkä olen lähikaupungin isossa sairaalassa tai jossakin vielä kauempana. Tiedän vain, että olin tulipalossa, jonka minun isäni sytytti. Tiedän, ettei isää, äitiä eikä pikkusiskoa enää ole. Kun olen tajuissani, niin kuin juuri nyt, yritän ajatella jotain muuta.

Tämä huone on varmaankin täynnä erilaisia laitteita ja mittareita, joista eriväriset johdot ja letkut johtavat minuun nesteitä ja ravintoa. Toiset letkut vievät pois sen, minkä pitää päästä pois minusta. Laitteet piipittävät ja hurisevat ja kohisevat omia aikojaan, vaikka en kuulekaan niiden ääntä. Seinät ovat kai valkoiset ja ilmassa leijuu puhtaiden

lakanoiden ja desinfiointiaineen hajua.

Täällä on varmaankin hoitajia ja lääkäreitä. Kun ne tekevät työtään, huone täyttyy askelista, vaatteiden kahinasta ja erilaisista puheäänistä. Kun oikein keskityn, voin kuulla paketin läpi lähes äänetöntä muminaa ja epämääräisiä pehmeitä töpsähtelyjä. Ehkä minulle tehdään joitakin toimenpiteitä.

Ovatkohan tätini jo käyneet katsomassa minua? Jossain vaiheessa ne varmasti tulevat, koska minulla ei ole enää muitakaan omaisia. Ehkä joskus myöhemmin tänne tulevat myös serkkuni Jonttu ja Sanna.

Pystyn muistamaan, uneksimaan ja kuvittelemaan mitä haluan, ja se on ainoa asia, jolla on merkitystä. Se pitää minut hengissä, vaikka en tiedäkään, missä kulkee unen ja kuvittelun raja.

2

Verkkoaidan takana on kolme valtavan kokoista tehdashallia ja pari pienempää varastorakennusta. Keskimmäisen hallin katolla näkyy vauhdikas liekkilogo ja kirkkaat kuusenhavunvihreät kirjaimet Korpi Manufacturing. Siellä tehdään paperikoneita. Tehtaasta on ollut juttua iltapäivälehdissä, netissä ja telkkarissa. Vakavanaamaisia ihmisiä on haastateltu joulunalusviikon yt-neuvotteluista, helmikuun irtisanomisista ja yhden menestyjäperheen traagisista

tapahtumista, ja aina taustakuvana on ollut tuo helvetin tehdas, uhkaavana kuin ylimielinen ydinpommi. Elämä jatkuu. Savupiipusta röyhyää paksua harmaata savua. Jättiläinen näyttää irtisanotuille keskisormea. Siitä on jo aikaa, kun oikeasti näin sen livenä. Nyt ei täällä enää näy Ylen tai Maikkarin tai Nelosen uutisten pakettiautoja eikä toimittajia väijymässä uusia haastateltavia.

Päällisin puolin kaikki näyttää normaalilta perjantai-iltapäivältä, mutta tarkkasilmäiset huomaavat heti, että tehtaan parkkipaikalla on paljon enemmän tilaa kuin vielä viime syksynä.

”Saimi, Saimi” alkaa äkkiä tykyttää syvällä minun sisäläni. En halua ajatella tai edes arvailla, mitä Saimi ajattelee nyt. Kyllä hän varmaan on jo kuullut, miten minulle kävi. Ehkä Saimi itkee vähän ja muistelee viime kesää ja meitä. Tunnen lämpimän käden kädessäni, näen pienet sirot sormet, pureskellut kynnet ja ujon hymyn peikkomaisen hiuspehkon alla. Nyt Saimilla on varmaan jo joku uusi... Seis! Koulu, koulu, lumi, kylmyys, taivaalla roikkuu jäinen appelsiini. Missä minä olen?

Hengailen koulun ulkopuolella, roskiskatoksen varjossa kuin stalkkeri oudossa nettipelissä. Yritän pysyä tässä ajatuksessa. Piha on vielä autio ja jotenkin liian iso. Kuvittelen, miltä tyhjä koulunpiha näyttää maaliskuun alkupäivinä: jos seisoo auringossa, ei enää ole niin kylmä kuin helmikuussa, varjossa hytisevät vain hullut ja rusketuksenpelkääjät. Ja yöllä talvi iskee takaisin, se ei ole vielä mennyttä. Pihan reunoilla jököttää kiipeilytelineitä, keinoja ja pari kolme perusteellisesti möyhennettyä lumikasaa. Nekin odottavat,

tik, tak, tik, tak. Talitintit vetävät virkeää tityy-konserttia kuin ensimmäistä päivää. Puskista kuuluu tuntemattomien tipujen sirkutusta ja lirkutusta.

Viimeisen oppitunnin aikana oksilta on leijunut maahan ohut kerros höyhenmäistä pakkaslunta. Askelten jäljet ovat peittyneet, eikä enää näytä siltä kuin pihalla olisi ravannut lauma biisoneita. Pitkä rivi opettajien häikäiseväpintaisia autoja, joista jokaisesta luikertelee napanuora sähkötolppaan, nokat kohti auringon nuolemaa punatiiliseinä. Mausteena pari lumitakkista kuusenrääkkää, rykelmä luurankomaisia jääkoivuja ja sinisenä hytisevää odotusta.

Odottelen koulun roskakatoksen takana, että oppitunnit loppuisivat. No ei, ei täällä mitään rottia pyöri jaloissa eikä hajukaan näin talvella ole mitenkään yrittävä. Minulla on vapaus kuvitella mitä haluan. Lisäksi on yksi juttu, jonka sovimme yhdessä kavereiden kanssa jo kauan sitten. Sitä en voi sivuuttaa. Kaikki voi tietysti muuttua muutamassa sekunnissa, senkin minä tiedän helvetin hyvin.

Koulun pihakaiuttimista kajahtaa metallinen plimplom, sitten toinen ja kolmas, ja kouluviikko on ohi. Tunnen nykäisyn parhaan kaverini Jontun ja minun välillä olevassa näkymättömässä kumilangassa. On helppo kuvitella kuinka jätkät ja muijat rynnivät ulos tunkkaisista luokista, hengittävät helpottuneina käytävää, kälättävät ja hirnuvat tallustellen kaikuvaa suoraa pienissä ryhmissä eteenpäin, avonaisten ovien ohi, lombs, lombs, kompassiruusun yli.

Näen Nylundin Joosen eli Pikku-Nylpen innosta punaiset posket ja sen muita niidenluokkalaisia päätä lyhyem-

män ja tanakan varren. Pikku-Nylppe on 9 B:llä ja se ei muuta tekisi kuin söisi jatkuvasti. Se jyrää käytävällä tungeksivan lauman ohi Lintusen Sampsan eli Kurpan perään kuin tankki.

Kurppa on 9 A:lla niin kuin minä ja Jonttukin. Korpi Manufacturingin toimitusjohtajan poika. Se on pitkäselkäinen ja persjalkainen futaaaja, joka pelaa FC Korven C-junnuissa ykköstykkkinä. Töyhtöpäinen tyttömagneetti, jota kana-aiivot sanovat Robinin näköiseksi. Ennen se ja Jonttu ja minä olimme erottamaton kolmikko. Jo meidän isät olivat parhaita lapsuudenkavereita.

Pikku-Nylppe ja Kurppa kulkevat muiden edellä ja höpöttävät keskenään. Eivät ne ennen olleet mitään maailman parhaita ystäviä, mutta nyt kun kaverikuviot ovat menneet uusiksi, niillä on turvaa toisistaan ja isoveljistään. Niiden isät kuuluvat Korpi Manufacturingin johtoryhmään niin kuin minunkin isäni kuului. Kaikki tietävät, että samalla kun tehtaasta potkittiin porukkaa ulos, johtoryhmä sai muhkeat bonusrahat. Ei ole rikkaiden perheiden pojil-lakaan helppoa, kun muut haluaisivat kostaa niille koko maailman epäoikeudenmukaisuuden.

Heponiemen Mitja eli Black Horse eli Kalsari ja Tolvasen Kalle eli Tolkku löntystävät Pikku-Nylpen ja Kurpan perässä hiljaisina ja jotenkin pelokkaina. Kalsari on varsinainen perusmajava, se tekee mitä käsketään, mutta jos sille tehtävänjaossa osuu keittiöarpa, niin jätkillä ei ole hädän päivää. Olen kuullut, että se kokkaa mielellään kotonakin. Tolkku on ottanut vanhempiansa irtisanomisen paljon raskaammin kuin Kalsari. Se joutui lopettamaan futiksen-

peluun FC Korvessa, koska Tolvasten perheellä ei enää ollut varaa yli sadanviidenkymppin kuukausimaksuihin.

Yksi juttu näitä jätkiä kuitenkin vielä yhdistää. Ne kaikki ovat partiolaisia ja kuuluvat Korpisalon Siniveikkojen Majava-vartioon niin kuin minäkin. Simppaa eli meidän veejiitä ei tässä laumassa näy, mutta se onkin jo lukion ekalla.

Mutta missä hitossa kuppaa Joonas Leiponen eli Jontuna tunnettu kaverini? Me olemme tunteneet toisemme aina. Meidän äidit ovat siskoksia ja meidän perheiden aikuisista kaikki muut paitsi Jontun äiti olivat töissä Korpi Manufacturingissä.

Kukaan Majavista ei kiinnitä huomiota harmaanruskeaan kompassiruuuun, koska se on aina ollut siinä, painettuna lattian pintaan kuin syntymämerkki, samoin nuo harmaat nelikulmaiset kuviot jotka tallaantuvat viikonlopun odotuksesta jännittyneiden askelten alle.

Lisää meidänluokkalaisia jätkiä ja muijia. Näkymätön kuminauha alkaa löytyä. Jonttakin ilmeisesti lopulta heräsi ja keksi, missä kohdassa luokan seinässä on aukko, josta pääsee kaikuvaan käytävään.

Sieltä se laahustaa puoli käytävänmittaa muiden jäljessä, tummanruskea tukka rasvaisena ja pörrössä kuin sen päässä kasvaisi tiheä ikimetsä. Olen varma, että se ohi mennessään vilkaisee käytävän seinään pultattua jättikelloa.

Ja aivan varmasti toiset ovat koko viimeisen tunnin kytänneet rannekelloistaan ja kännyköistään, miten laiskasti aika laahustaa silloin kun sen haluaisi kiitävän valon nopeudella.

Opettajan horinat yhdentekevänä taustamusiikkina jät-kät ovat laskeneet tunteja ja minuutteja siihen hetkeen, jol-loin niiden pitää olla asemalla valmiina nousemaan bussiin, joka kuljettaa ne hetkeksi pois kodin huonoista filiksistä. Tunkkaisen luokkailman nuuduttamina ne ovat skrollan-neet muistiaan edestakaisin ja yrittäneet saada päähänsä retkellä tarvittavat vaatekappaleet, varusteet ja nippelit. Ne ovat kerranneet mielessään asioita, jotka pitää ehtiä hoitaa ennen lähtöä. Jatkien päät ovat raksuttaneet ja kirskuneet aivan helvetisti, eikä sijaisopettaja ole tajunnut, miksi ne eivät älykkäistä otsarypyistään huolimatta osaa vastata yksinkertaisimpiinkin kysymyksiin.

Hontelo ja vakavanaamainen kaverini ei enää omista rannekelloa eikä kännykkää, jolla se voisi tylsän tunnin ajankuluksi kuunnella musaa, plärätä facebookia, kytätä muijien kuvia tai tihrustella elokuvaa. Siinä mielessä koko jätkää ei enää ole olemassakaan. Eikä Jonttua paljon auta, vaikka se joka toinen ilta pääsee puoleksi tunniksi siskonsa koneelle. Mitä siinä ajassa ehtii muka tehdä?

Jonttu on aina ollut rauhallinen ja pohdiskeleva tyyppi, mutta se voi ihan yllättäen räjähtää jostain pikkujutusta. Se ei voi sietää ylimielisyyttä eikä epäoikeudenmukaisuutta.

Trämp, trämp, trämp, sanoo lattia jalkojen alla, kun jät-kät ja muijat ehtivät kevättalven rajua valoa tykyttävään ala-aulaan. Takit niskaan, kaulaliinat kaulaan.

Ne tulevat, juoksevat ja pomppivat pihalle kuin lauma karkuun päässeitä rodeohevosia. Aurinko hehkuu tehtaan yllä veriappelsiinina. Vasta kun Majavat rämpivät jo lumi-ssä metsässä se laskeutuu horisontin taakse huilaamaan.

3

JONTTU

Fiilis on ihan nollassa. Mä en lähtisi koko paskaretkelle, ellei se yksi toimittaja olisi ängennyt meidän kololle kyselemään, onko lippukunnan tiedotusvastaava paikalla. Me oltiin ihan, että kuka sä sitten olet. Se väitti edustavansa jotain ihme Arjen sankarit -nimistä nettilehteä. Kukaan meistä ei ollut ikinä kuullutkaan semmoisesta.

Lopulta Simppa tunnusti. Se antoi toimittajalle kännykkänumeronsa ja yritti hätistellä sitä ulos selittämällä, että sori, meillä on nyt täällä ensimmäinen kokous kolmeen viikkoon.

Kriisiryhmän ja onnettomuuden jälkipuinnin jälkeen Majavat eivät olleet jaksaneet tai viitsineet kokoontua, vaikka ohjeiden mukaan meidän olisi pitänyt jatkaa elämistä niin kuin ennenkin. Mä olin mukana tuossa ekassa

kokouksessa, mutta sen jälkeen olen pyörinyt vain kotona ja koulussa.

Toimittajanainen ei ollut ymmärtävinään häypymisvinkkiä, vaan kertoi jo haastatelleensa johtaja Lintusta eli meidän luotsia. Se tarvitsisi vain pientä lisävalaistusta siihen, mitä meillä oli tekeillä.

”Ymmärsinkö oikein, että Oskar Kukkonen on tämän Majava-vartion jäsen?”

”Ai, Osku vai?” Kurppa otti tilanteen haltuunsa ja juorusi, että me ollaan parin viikon päästä lähdössä selviytymisvaellukselle, joka tehdään Oskun kunniaksi. Osku on koko ajan meidän ajatuksissamme, se ei anna periksi, ja me kaikki ollaan sen henkisenä tukena, vaikka ei olla päästykään moikkaamaan sitä, kun se on vielä teholla ja tajuttomana ja plaa plaa plaa.

Toimittajanainen kiitti tiedoista ja ilmoitti, että se sopii Simpan kanssa ajan ja tulee haastattelemaan meitä, sitten kun vaellus on ohi. Ja että kännykkäkamerakuvat lumisesta maastosta ja meistä nuotion äärellä olisivat enemmän kuin tervetulleita.

Jutun ideana oli kuulemma kertoa lukijoille, miten Korpisalon partiolaiset näyttävät esimerkillään, että tuleen ei kannata jäädä makaamaan, vaan että yhteen hiileen puhaltamalla... Jumalauta, ei puuttunut kuin että se olisi halunnut lähteä meidän mukaan.

Simppa ei ollut kauhean iloinen Kurpan avautumisesta. Se haukkui jätkän pystyyn, soitti sitten luotsille, laittoi oikein kaiuttimen päälle ja uhosi, ettei kukaan voi pakottaa meitä mukaan tuollaiseen juttuun. Luotsi rauhoitteli

Simppaa ja puolusteli tietenkin kusipäistä poikaansa: se oli sitä mieltä, että Majavat ja koko Korpisalo tarvitsivat nyt tsemppiä ja hyvää julkisuutta kaikkien ”ikävien” irtisanomis-, tulipalo- ja poliisijuttujen jälkeen. Ihan kuin tehtaan irtisanomisissa olisi ollut ikävintä se, että asiasta kirjoitettiin lehdissä ja netissä negatiiviseen sävyyn. Tsiisus saatana! Olisiko niistä pitänyt kirjoittaa jotain huumoritai elämäntapajuttuja? Otsikko: Korpisalo näyttää mallia downsiftaamisessa.

Luotsi väitti, että toimittaja tekisi jutun joka tapauksessa, koska se tiesi jo kaikesta ihan liikaa, ja että nyt oli meistä itsestämme kiinni, millaisen jutun se kirjoittaisi. Se tiesi, että me kaikki kuulimme sen sanat: ”Minä toivon, että te nyt edes yritätte olla partiolaisia.”

Simppa laittoi kaiuttimen pois päältä ja kuunteli luotsin loput löpinät yksin. Sen tiukka ja samalla vaivaantunut ilme sulii vähitellen ja se alkoi nyökytellä ja joojotella kuin innokas palvelija. ”Totta... totta... totta.”, se hoki kuin paikalleen jämähtänyt vanha CD-levy. Pian se jo hymyili iloisesti: ”Palataan moi.” ja lopetti puhelun. Mitähän luotsi sille oikein lupasi?

Kun Simppa oli miettinyt asiaa muutaman sekunnin, se piti meille tajuuttekste jätkät -palopuheen. Kurppa ja Pikku-Nylppe nyökkäilivät ja olivat heti samaa mieltä siitä, että positiivinen julkisuus olisi nyt hyvä juttu. Mä ja Tolkku ja Kalsari pidettiin ideaa aivan aivokuolleena pelleilynä, joka ei auttaisi Oskua pätäkääkään eikä toisi meidän vanhemmille uusia työpaikkoja.

Simppa lupasi hoitaa vaelluksen jälkeisen haastattelun

yksin, jos me porukalla niin päätettäisiin. Siitä me oltiin heti yksimielisiä. Kaiken lisäksi se suostui siihen, että selviytymisvaelluksen ajankohta ratkaistaisiin suljetulla lippuäänestyksellä.

”Kyllä” tarkoitti, että vaellus tehdään alkuperäisen suunnitelman mukaan maaliskuun ekana viikonloppuna. ”Ei” tarkoitti, että siirtäisimme päätöstä, kunnes kuulisimme Oskusta jotain uutta.

Äänet menivät neljä puolesta, kaksi vastaan.

Suurin osa Majavista tietenkin intoili, että selviytymisvaellus, jee! Ja että jihu, saadaan hihaan uusi suorituserkki. Mä ajattelin Oskua makaamassa sairaalassa ja mietin, että jos se nyt istuisi tässä meidän kanssa, niin kyllä sekin haluaisi hoitaa homman niin kuin alun perin oli suunniteltu. Me kaikki taidettiin olla aika tyytyväisiä siihen, että pystyttiin päättämään porukalla edes jostain asiasta.

Yhteishenki kesti kolon ovelle saakka, sen jälkeen ne joille vielä annettiin viikkorahaa, lähtivät Heselle ja me köyhät luikimme suoraan kotiin. Matkalla mun päähäni pälkähti, että käyttiköhän se toimittajanainen tahallaan sellaisia sanontoja kuin *jäädä tuleen makaamaan* ja *puhaltaa yhteen hiileen?*

Tuossa oli Oskun koti. Hangesta törrottää epämääräisiä mustia pisteitä. Lähempää katsottuna ne ovat hiiltyneitä lankun- ja laudanpätkiä, viiltäviä lasinsirpaleita, murskaantuneita kattotiiliä ja tunnistamattomaksi sulanutta muovimönjää. Siellä lojuvat myös metallinharmaan Bemari

X6 M:n, neljän fillarin ja yhden kajakin kärventyneet jäännökset.

Iida ja pari sen luokan tyttöä kävelee kymmenen metriä mun edelläni, mutta onneksi meidän välissä on elävä näköeste, viiden alakoululaisjätkän siksakkia kadulla säntäilevä porukka.

– Onko Saimista kuulunut mitään? joku tytöistä kysyy, kun ne pysähtyvät tuijottamaan lumen peittämää tyhjää tonttia.

Mä pysähdyn myös. Vedän huppua pois korvilta, jotta kuulisin paremmin, mitä ne puhuvat Oskun entisestä tyttöystävästä.

Iida selittää niille jotain, josta kuulen vain sanan ”avain”? En tajua, mihin se voisi liittyä.

Oskun ja Saimin juttu kesti melkein vuoden, mutta syksyllä Saimin äiti yhtäkkiä myi niiden rivitaloasunnon ja ne muuttivat jonnekin Vantaalle. Saimin äiti sai varmaan ensimmäisten joukossa kuulla tulevista yyteistä, koska se työskenteli toimitusjohtajan sihteerinä. Silloin asuntoja vielä sai kaupaksi.

Osku kuvitteli, että niiden juttu jatkuisi välimatkasta huolimatta ennallaan pusipusiviestien ja viikonloppuvierailujen pohjalta. Mutta kun Saimin ja sen äidin mökki-reissut tänne loppuivat marraskuussa, Osku lopulta tajusi ettei Saimilla ollut tarpeeksi intoa etäseukkaamiseen. Se oli Oskulle kova isku päin sydäntä.

– Miten savunhaju voi tuntua vieläkin, vaikka tulipalosta on jo niin pitkä aika? joku tytöistä kysyy.

– Käyköhän Jonttu siellä tonkimassa?

– Ei se niin hullu ole, Iida vastaa.

Hidastan vauhtiani ja näpelöin muhkuraista takintaskua. Kolhiintuneen pienoismalli-mersun muodot tuntuvat kankaan läpi. Aion korjata sen entiselleen. Jotkut koululaisista kävelevät ja fillaroivat mun ohi reteästi ilman myssyä ja takki auki. Ihan kuin olisi jo kevät. Kun aurinko laskee, pakkanen kiristyy ja porukka kaipaa lämpöä.

Moikkailen niitä toheloita minkä kerkeän, nauran niiden perjantaisekoilulle, ja haluaisin olla yksi niistä niin kuin ennenkin. Mutta kaikki muut paitsi partiojengi tuntuvat nykyään välttelevän mua kuin jotain väkivaltaista kerjäläistä. Ainoa asia mitä ne ääni kireänä kyselevät vähintään pari kertaa viikossa: onko Oskusta kuulunut mitään uutta. Ei ole! Lopettakaa se jankuttaminen.

Ilma haiskahtaa muijahajurvedelle, jätkänkainalolle, tuoreelle röökihengitykselle, pipohiuksille, nahkatakille ja kostealle hikisukalle. Joka jätkän ja muijan naamalla loistaa viikonloppu. Ne pösilöt menevät menojaan, pienenevät katua pitkin kohti linja-autoasemaa, R-kioskia ja Heseä. Laimenevat ja haihtuvat pois kuvasta. Ei niitä kiinnosta ajatella sitä paskaa, mitä täällä on tapahtunut. Ehkä ne ovatkin fiksuja?

Kävellessä on helppo ajatella kaikenlaista. Lämmite-täänköhän me illalla sauna Kuliksessa? Se hetki kun on aivan sippinä saanut potkaistua vaelluskengät jaloistaan ja riisunut takin, toppahousut, kosteat sukat ja hikiset alusvaatteet, huuhdellut ruumiinsa parilla kuupallisella kädenlämpöistä vettä, tassutellut puutralleja pitkin löylyhuoneen puolelle ja viskannut kuupallisen vettä kiukaalle. Sitten

pieni piinaava odotus ja kuuma löylyruoska räpsähtää korville ja selkään, naama kiristyy irvistyukseen ja suusta pääsee ähkäisy. Nopea kyyristyminen, ja kaikki on ohi. Ja saunapuhtaana leirikeskuksen lämpimään takkahuoneeseen juomaan limua, paistamaan makkaraa, rouskimaan sipsejä ja ahmimaan irtokarkkeja. Sitä mä odotan. Paitsi, että tällä kertaa meillä taitaa olla köyhemmät eväät, kun tää kerran on olevinaan jonkinlainen selviytymisleiri.

Mä olin ladannut linkit kaikkiin tulipalosta kertoviin juttuihin, mutta sitten se perkeleen älykännykkä hajosi. Ehkä Simpalla on ne tallessa. Täällä liikkui huhuja, että Oskun isä olisi ensin ampunut perheensä, sytyttänyt niiden kodin palamaan ja vasta sitten posauttanut kuulan omaan kalloonsa. Se kuulosti kauhealta. Mä tiesin heti, että se oli paskapuhetta.

Pari päivää sitten poliisi kertoi radiossa, että tutkimusten perusteella näyttää siltä, että Oskun isän oli tarkoitus tappaava vain itsensä ja että tulipalo oli syttynyt muuten vaan vahingossa.

Me oltiin keittiössä syömässä hernekeittoa. Mä huomasin, että isän lusikkakäsi alkoi täristä, heti kun se tajusi mitä uutinen koskee. Kun isä kuuli sanan ”vahinko”, se huokaisi syvään ja katsoi mua ja äitiä helpottuneena. Sanna ei tietenkään ollut kotona.

Mun järki sanoo, että tuossa on vain palanutta rojua ja lunta sen päällä, mutta mä pystyn näkemään siinä tutun omakotitalon.

Makuuhuoneet on yläkerrassa, eikä sinne kuule, jos joku vaikka katselee lätkää tai kuuntelee musaa olohuoneessa.

Oskun äiti oli varsinainen kynttiläfriikki. Siellä oli varmaan joka paikassa kynttilöitä palamassa, jotta niiden isän olisi kivempi tulla kotiin myöhään venyneestä työpalaverista.

Mun isä oli siellä samassa palaverissa, ja Oskun isä oli kuulemma uhonnut, että se ei aio irtisanoa vanhoja kave-reitaan vaikka sitä uhattaisiin aseella. Kun isä oli saanut sen rauhoittumaan, ne olivat suunnitelleet meidän perheiden yhteistä lomareissua jonnekin etelän paratiisisaarelle. Se oli viimeinen asia, mistä ne puhuivat ennen kuin ne lähtivät kotiin taksilla. Tuon kaiken isä kertoi meille sinä kauheana aamuna ja myöhemmin poliisikuulusteluissa.

Mun ajatukseni poukkoilevat, mä näen silmissäni ryp-pyisen yytee-lapun, jonka isä oli sinä yönä iskenyt magnee-tilla meidän ilmoitustaululle.

4

OSKU

”Konepajakonserni Korpi Manufacturing Oy käynnistää yhteistoimintaneuvottelut, jotka koskevat lähes 5000 Suomessa palvelevaa henkilöä. Henkilöstövähennyksillä ja lomautuksilla Korpi tavoittelee noin 30 miljoonan euron säästöjä liiketoimintojen vuosikustannuksiin. Henkilöstövähennykset johtuvat paperikoneiden kysynnän pysyvästä heikentymisestä. Myös maailmantalouden tilan epävarmuus heikentää paperialan investointihalukkuutta.”

Löysin lapun eteisen lattialta. Se oli ihan samanlainen, joka oli jaettu Korven tehdastyöntekijöille puoli vuotta aikaisemmin. Yhtäkkiä tehdas alkoi potkia lisää porukkaa ulos ovista ja ikkunoista. Tällä kertaa myös toimistoväkeä ja pikkupomoja. Potk! Ja fiuuu: siellä lensivät kaaressa Jon-

Selviytymispeli iskee
tähän aikaan
armottomasti ja
herättävästi!

N842

ISBN 978-951-31-7753-9

Kannen kuvat: Istockphoto

Kannen suunnittelu: Laura Lyytinen

www.tammi.fi

9 789513 177539

